

Uns premis sense àncora

La revista *Àncora*, que té seixanta-quatre anys, convocava uns premis que en tenien deu. Qualsevol persona que entri a www.setmanariancora.cat pot seguir-ne la trajectòria. A mitjan novembre, la primera notícia que hi hauria trobat es titulava: «Desconvocats els Premis Àncora 2010». Començava així: «Per les circumstàncies polítiques viscudes darrerament a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols i també a [sic] la manca de subvencions públiques i privades degudes a la situació econòmica i pressupostària, lamentablement ens veiem obligats a desconvocar la onzena [sic] edició dels Premis Àncora 2010 en les seves tres convocatòries de Investigació i Recerca [sic], Narració i Poesia». Estilísticament, ja ho sé, el text no era cap model. Tampoc la continuació: «Està en estudi gestions conjuntament amb altres organismes i entitats, per tal d'organitzar el proper any 2011 una nova convocatòria literària amb un format i modalitat diferent, dins un àmbit més important i de ressò». Els diaris gironins van informar-ne poc. Els premis no eren quantiosos: 1.500 euros el d'investigació i recerca, 1.000 el de narració i 750 el de poesia. Però ajuda-

ven a fer camí, a crear il·lusió. N'he parlat amb Josep Maria Isern, director del setmanari. De l'any 2000 al 2003, l'Abadia de Montserrat va editar els tres treballs guanyadors. Però l'edició era cara i els llibres es venien poc, de manera que els organitzadors van decidir publicar els textos premiats al mateix setmanari *Àncora*, en una edició especial del dia de Sant Jordi. L'índex de participació als premis era acceptable, i els diners arribaven de la Caixa de Sabadell, de l'Ajuntament de Sant Feliu i de la Diputació de Girona. Però els Premis van començar a trontollar quan la Caixa de Sabadell es va fusionar amb altres entitats d'estalvi. Com que la prioritat dels d'*Àncora* és continuar publicant el setmanari –1.200 exemplars, 1.000 de difusió, i d'aquests 400 de venda directa–, a iniciativa de Toni Sala –que ha participat en aquests premis com tants altres ganxons– una comissió formada per Carles Motas, alcalde de Sant Feliu, Laura Aiguaviva, regidora de Cultura, Josep Maria Isern i el mateix Sala es va posar en contacte amb l'Institut Ramon Llull amb la idea de convocar un sol premi, destinat a una obra que s'hagués traduït i publicat en català durant l'any. Tot van ser bones paraules per part de l'Institut. Van passar els mesos, però no va arribar cap proposta. «Nosaltres no podíem avançar els diners com ja vam fer l'any passat», em diu Isern. De moment, doncs, els organitzadors han llevat l'àncora i aquests premis s'han enfonsat. I se n'ha parlat poc. Qüestió, m'han dit, d'uns 4.000 euros.

Biblioteques

Fa dos mesos, Quim Torra ho va escriure al Facebook: si no és que els del Servei d'Adquisició de Biblioteques han rectificat, a les biblioteques de Barcelona no hi haurà les traduccions dels volums d'*A la recerca del temps perdut* de Josep Maria Pinto o els llibres de periodistes barcelonins d'abans de la guerra que publica A Contravent Editors. En poques hores, molta gent va voler opinar i solidaritzar-se amb Quim Torra. De rerefons, les ajudes o la manca d'ajudes a l'edició. També, tot de reflexions sobre el model cultural que ens van construint. Carme Fenoll, de la Biblioteca de Palafrugell, va proposar presentar si més no als bibliotecaris de fora de Barcelona els catàlegs i les línies de treball de cada editorial. Com sempre, la constatació que en aquest país les coses comencen massa sovint des de baix. A les editorials, però també a les biblioteques.

